

nem cifra szavakkal aggat az ember arra,
mit szíve szeret! Dolgozik érte új idők új ütemére,
rakja jövője talpköveit.

Nemrég még mondhatatlant üzve vágytam
örökkön élni,
itt látom, itt, hol loccsan a malter, forr a szurok,
hogy a kétkezi munka sohse hal meg!
A tettek megőrzik mind a Mestereket,
járhat a Csúcsokon eljövő új rajok ezre,
történelmünk hű szava őrzi
a névtelen kőművesek, kövezők hadait!

Gyönyörű városom, páratlan gyöngyszeme te, a Tiszának!
Te láttad lehajtott fővel járnai a szomorú költőt, Juhász Gyulát.
Meglátott téged József Attila, ki első harcait vívta, s nemcsak
magáért a múlt uraival! Otthona lettél, fiadnak mondtad Radnótit,
kinek oly korán kellett halni, hogy felvirradjon szép
jelened!

Mind láttak ők, kik elégték a harcban. És szépnek láttak!
Szerelmes városom, idegeneknek nem ily gyönyörű
megifjulásod, mint minékünk.

Akarom! Ámuljanak el mind kik messziről jöttek,
légy még gyönyörűbb,
öltöztessen a munkánk, hogy elhagyván téged,
fájjon a szív: — mért nem lakom itt! —
Mint öleléseedtől mámoros szerető, úgy nézlek,
nézem, miként dicsőít kérges tenyerek,
bronz karok nyers ereje.

S tudom! Ha egy hajnalon megelevenedne
szobra Kossuthnak, feléjük fordítván
napragyogású szemét, a kőművesekre, útjavítókra,
szólana ismét harsány szavakkal:
Szegednek népe, dolgoz ifjú nép,
te vagy népemnek legszebb büszkesége!

JUHÁSZ RÓBERT

A Berettyón

I.

A mélyben lent, a part alatt,
mint víz alatt a kis halak,
vagy idefent az úttörők,
a Berettyó vigan szalaadt.

Belefutottam: átölelt,
— a nap sugara rámlövelt, —
nem úsztam, hagytam hadd vigyen,
rég éreztem ily örömet.

Mint fentebb a fürdő lovak,
prüszköltem én is nagyokat;
nyerítettem is, úgy lehet,
s nyeltem a zöldes habokat.

Aztán leálltam új csudát
lesni, mert most kap új ruhát
az új híd; s mily büszkén hordja!
mint kis kölyök ködmönt, subát.

S a mázolókat nézve ott,
festményt láttam, — a Holnapot:
A hidon túl végtelen táblán
fehér vattát vet a gyapot,

a hidon át meg hosszú sorban,
— betonon, nem úgy, mint rég, por-
ban —
a gazdag nyár bő termésével
nagy, zászlós autók sora surran.

A szekéren meg borzas hajú,
barna bőrű és víg dalú
fiatalok robognak; rájuk
vár víg vásárral Újfalú.

II.

Közben, mint tengeren dagály,
hátára kapott fel az ár,
s meghintáztatott; két felől
kikacagott a part, a táj,

a búzatábla és a rét.
A Berettyó meg erejét
úgy fitogtatta, mint ki hallja
már a Tisza üzenetét.

Hallhatja is, hisz hol halom
csücsül amott, jobboldalon,
ott torkollik majd a csatorna;
s ahogy messze a Volga s Don

egymásra lelt — a példakép, —
nálunk is úgy lesz, azonképp;
a két folyó vízének útját
egyengeti már munka, gép.

III.

A parttól a pajtás-sereg
most víg vágóban elered;
így futnak majd a csatornától
is szét az éltető erek.

S ha kincset ontja már a nyár,
a csatornán egy szép uszály
meglengeti a lobogóját,
a vontató meg feldudál.

Lehet, hogy épp ez a gyerek
tart majd egy kormánykereket,
ki most a híd lábánál állva
papírcsónakot ereget.

MAGYAR V. LÁSZLÓ

Szerelmesek nyomában

Az ajtó nyílik... villanásnyi kép:
a néni varr, miként ha film pereg...
mesélő nagymama... apró gyerek...
a fényben árny feszül — s a lány kilép.

— Végző diák. Most lángható az arca:
komolykodón az érkező elé lép...
s tán félszegek — már egyikük se félénk
és éhesen csap ajk a lázas ajkra.

Sétálni mennek... búvik kéz a kézbe...
a földre simul már a lány sugár:
a sárga mécs — a hold — az égre téve.

Köröttük: forr az utca, szinte harsog,
szemközt velük: a gondok és a harcok,
szívükben: zeng az édes ifjúság!